

Sygn. akt IV CSK 61/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku H. M., K. M., Gminy Tarnogród, B. K. i T. K. przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Nadleśniczego Nadleśnictwa Biłgoraj i B. B.

o ustanowienie służebności drogi koniecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 sierpnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

Skarbu Państwa - Nadleśniczego Nadleśnictwa Biłgoraj

od postanowienia Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt I Ca 273/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołał się do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie SN z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243). Ponadto prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepubl.).

Przedstawiony w skardze problem nie odpowiada do końca tym wymaganiom. Z treści art. 39a ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (jedn. tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 1153) wypływa wniosek, że ustanowienie służebności drogowej obciążającej nieruchomość leśną ma charakter cywilnoprawny i nie stosuje się do niego art. 7 ust 2 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1205). Skoro ustanowić służebność drogową obciążającą nieruchomość leśną może nadleśniczy bez zgody Ministra, to nie można przyjąć, że art. 7 ust 1 i 2 tej ustawy stanowią *lex specialis* w stosunku do art. 145 k.c. Z wiążących Sąd Najwyższy ustaleń (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) wynika, że obciążenie w tym wypadku gruntu leśnego, chociażby ze względu na stan jego zagospodarowania nie narusza zasad gospodarki leśnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).